

[Holger K. Nielsen]

er imidlertid klart imod forringelser for den enkelte arbejdsløse. Det er hverken rimeligt eller retfærdigt, at de arbejdsløse skal bøde for en forfejlet økonomisk politik. Vi vil afvise enhver tanke om, at a-kassekontingenternes størrelse skal være afhængig af arbejdsløshedens størrelse i det pågældende område, og vi finder det vigtigt, at staten fortsat har et økonomisk ansvar i forhold til bekæmpelse af arbejdsløsheden, og at det også afspejler sig i dagpengefinansieringen. Vi finder det vigtigt at modvirke den spekulation i dagpengesystemet, som mange arbejdsgivere præsterer, og vi finder det rimeligt, at alle lønmodtagere skal bidrage til dagpengefinansieringen.

Men det skal siges igen, at den vigtigste dagpengereform vil være en langt mere bevidst beskæftigelsespolitik, og jeg kan forsikre for, at SF også til efteråret vil gøre alt, hvad vi kan, for at bekæmpe arbejdsløsheden. Men igen: Det er arbejdsløsheden og ikke de arbejdsløse, vi ønsker at bekæmpe.

Der er i allerhøjeste grad brug for et regeringsskifte i det danske samfund, og der er brug for, at nye værdier såsom social ansvarlighed, økologisk ansvarlighed og en udvidelse af demokratiet kommer i forgrunden. Det er mit håb, at der i løbet af efteråret kan udvikle sig en tæt diskussion mellem SF og Socialdemokratiet om, hvad der skal ske med det danske samfund efter Schlüter og i lyset af befolkningens nej til EF-unionen. Det vil være en klar fordel, hvis venstresiden i det danske samfund kan formulere et samlet bud på de mange udfordringer i samfundet.

SF's mål er et systemskifte i det danske samfund, en ny politisk udvikling, hvor udgangspunktet er hensynet til de almindelige mennesker og til miljøet. Vi oplever i disse år en rivende teknologisk udvikling i det, nogle har kaldt det efterindustrielle samfund. Teknologi erstatter den menneskelige arbejdskraft. Vi oplever en vækst i produktionen, men samtidig en nedgang i beskæftigelsen. Spørgsmålet er, om den teknologiske udvikling udelukkende skal være til gavn for arbejdsgiverne, eller om den også skal være til gavn for almindelige mennesker. Mener vi det sidste, forudsætter det en langt mere målrettet beskæftigelsesindsats end den traditionelle beskæftigelsespolitik, vi hidtil har været vidner til, hvor der sattes på serviceaktiviteter, på omsorgsaktiviteter, på

en tredje sektor i samfundet, hvor udgangspunktet er samfundsmæssige behov og ikke markedsøkonomisk rentabilitet, hvor der sættes på en langt mere radikal fordeling af det eksisterende arbejde, eller sagt anderledes: en bedre fordeling af den større mængde frie tid, som bliver til rådighed i samfundet.

I fremtiden er det umuligt at adskille beskæftigelsespolitikken og den økonomiske politik fra den økologiske ansvarlighed. Det bliver derfor uomgængeligt, at grøn omstilling af produktion og forbrug i højere grad kommer på dagsordenen. Vi vil fortsat gå imod offentlige investeringer, som skader miljøet. Der er ikke brug for nye kulkraftværker, men for en energiforsyning, som er forsvarlig i forhold til miljøet. Der er ikke brug for de store motorvejsprojekter, som vi har set det, over Storebælt og over Øresund. Der er ikke brug for et hult prestigeprojekt som Ørestaden, som tilmed griber ind i en konkret fredningssag.

Nejet til EF-unionen afspejler mange ting, men det er også et nej til centralisering, umyndiggørelse og betontankegang, og derfor må vi også bruge dette nej til en diskussion om, hvordan demokratiet fungerer her i Danmark, til en diskussion om, hvordan vi kan få flere almindelige mennesker til at engagere sig i det politiske arbejde, og det stiller større krav til politikerne her på Christiansborg, end mange måske er klar over. Det danske nej ved folkeafstemningen var også et nej til den måde, det politiske establishment forsøgte at presse EF-unionen igennem på, og er udtryk for, at der er en stigende skepsis over for den måde, det politiske establishment fungerer på.

Vi ser en tilsvarende udvikling i andre lande med valg i Italien og Frankrig – valg, der i høj grad reflekterede en proteststemning blandt vælgerne. Derfor var det vigtigt, at dette nej i Danmark blev til noget, vigtigt, at man dermed får en ny diskussion om Europas fremtid, som bygger på, at det er de almindelige mennesker, der skal være centrum for det nye Europa, at det nye Europa ikke kan opbygges, hvis det udelukkende bygges af det europæiske jetsæt, de politikere og teknokrater, som er arkitekterne bag Maastrichtprocessen, men at det i langt højere grad må indbefatte de almindelige mennesker. Det skal være dagsordenen ikke alene her i Danmark, men også i Europa.